

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

Ο ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑΣ
ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αθήνα 21-1-98.....

Αριθ. Γνωμ. 1.....

Π ρ ο ς

Το Υπουργείο Δικαιοσύνης

Γεν. Δ/υση Σωφρον. Πολιτικής

Δ/υση Επιθ. Υγειον/κού

Απαντώντας στο υπ'αριθμ. 147827/29.12.1997 έγγραφό σας, καθώς και στα ερωτήματα που έθεσε η Δ/υση της κλειστής Φυλακής Πατρών, με το υπ'αριθμ. 13984/3.12.97 έγγραφό της, έχομε την τιμή να σας γνωρίσομε ότι σύμφωνα με το άρθρ. 25 § 2 Ν. 1756/88, η γνώμη μας είναι η ακόλουθη: Η θέση των Ιατρών στα καταστήματα κρατήσεων αφορά αποκλειστικά την προστασία της ζωής και της υγείας των κρατουμένων που αποτελεί διαρκή μέριμναν της Πολιτείας και του Σωφρονιστικού μας συστήματος. Στα αυστηρά αυτά πλαίσια δεν νοείται ή έστω και ευκαιριακή άσκηση υπό των Ιατρών "ανακριτικών απασχολήσεων" ή η χρησιμοποίηση πληροφοριών που έχουν κατά την άσκηση των Ιατρικών καθηκόντων τους, από υπαλλήλους, Δ/ντες ή στελέχη φυλακών κ.λ.π. προκειμένου οι τελευταίοι να εντοπίσουν αξιόποινες πράξεις ή πειθαρχικά παραπτώματα κρατουμένων μέσα στις φυλακές που θα έπρεπε να γνωρίζουν από τα κυρίως καθήκοντά τους και την επιμελή άσκηση των κυρίως καθηκόντων τους. Πέραν τούτου το

Ιατρικόν απόρρητον του άρθρ.23 Ν.1565/39 αποτελεί νομικό καθήκον για τους Ιατρούς η παράβαση του οποίου συνεπάγεται τις κυρώσεις του άρθρ. 371 του Π.Κ, ισχύει δε έναντι πάντων, με την επιφύλαξη της παραγρ. 4 του ίδιου άρθρου. Συνεπώς δεν έχει καμιά νομική υποχρέωση ο Ιατρός να ανακοινώνει όσα γνωρίζει ή πληροφορείται κατά την εξέταση κρατουμένων, εκτός αν ο ίδιος που φέρει και την ποινική ευθύνη της αποκαλύψεως του απορρήτου, κρίνει ότι οφείλει να ανακοινώσει στη Διεύθυνση της φυλακής ή στον Εισαγγελέα της φυλακής το απόρρητο, για λόγους υπερτέρου ηθικού καθήκοντος.

Ως προς το δεύτερο ερώτημα, αν είναι οι Ιατροί υποχρεωμένοι τον κρατούμενο που δηλώνει στον Ιατρό ότι έχει κάνει χρήση ναρκωτικών προσφάτως μέσα στη φυλακή, να τον παραπέμπουν στο νοσοκομείο για έλεγχο, η γνώμη μου είναι η ακόλουθη: Σύμφωνα με τα παραπάνω, πρώτιστο μέλημα του Ιατρού είναι η προστασία της ζωής και υγείας των κρατουμένων. Για να παραπεμφθεί ο τελευταίος στο νοσοκομείο, πρέπει να αιτιολογήσει λεπτομερώς, την αναγκαιότητα της παραπομπής (άρθρ. 31 § 3 Ν.1851/89). Αυτό γίνεται σε πολύ σοβαρές περιπτώσεις (24 § 3) γιατί όταν διαπιστώνει νόσημα, τον υποβάλλει ο ίδιος στην κατάλληλη αγωγή ή ζητεί την εξέτασή του από ειδικό Ιατρό και σε έσχατη μόνο ανάγκη τον παραπέμπει σε νοσοκομείο, πράγμα που δυστυχώς συμβαίνει συχνά χωρίς σοβαρό λόγο για προσηματικές ή ανάξιες λόγου αιτίες που δίδουν λαβή σε διάφορα σχόλια, οδηγούν σε προσχεδιασμένες αποδράσεις ή πάσης φύσεως μελλοντικές εκμεταλλεύσεις κατά τη

διάρκεια της δίκης που ακολουθεί. Οίκοθεν νοείται ότι σε όλες τις ακραίες αυτές περιπτώσεις όπου για λόγους σοβαρής ανάγκης πρέπει να μεταφερθεί σε Νοσοκομείο ο κρατούμενος, η μεταφορά και επάνοδος του θα γίνεται υπό ασφαλεστάτην συνοδείαν και φύλαξη λόγω του κινδύνου προσηδριασμένης αποδράσεως. -

Ο Αντεισαγγελέας του Αρείου Πάγου

Βασίλειος Παπαδάκης

B.M.